

> Retouradres Postbus 30945 2500 GX Den Haag

De voorzitter van het Adviescollege
toetsing administratieve lasten
Dr. S.R.A. van Eijck
Postbus 16228
2500 BE Den Haag

Datum 1 juni 2010
Betreft Administratieve lasten en regeldruk van duurzaam inkopen

Geachte heer Van Eijck,

Bij brief van 7 mei 2009, heeft mijn ambtsvoorganger uw College verzocht te adviseren over duurzaam inkopen. In het bijzonder is uw College gevraagd te bevestigen dat duurzaam inkopen formeel niet onder de definitie van administratieve lasten valt en dat bij duurzaam inkopen geen sprake is van een formele beleidsregel. Verder is uw College gevraagd te adviseren hoe duurzaam inkopen zodanig kan worden geïmplementeerd dat daaraan zo min mogelijk lasten voor het bedrijfsleven zijn verbonden.

Met uw brief van 8 juni jl. brengt u het gevraagde advies uit.

U heeft ondermeer geadviseerd de administratieve lasten in beeld te brengen en ter toetsing voor te leggen. Het onderzoek daarnaar, dat is uitgevoerd door bureau SIRA Consulting B.V., is thans afgerond en gaat hierbij. Ik verzoek u mij uw opvattingen over dit onderzoek te geven.

In het onderstaande geef ik u mijn reactie op de hoofdlijnen van uw advies. Tevens zend ik u hierbij ter informatie een afschrift van het advies dat de Commissie Regeldruk Bedrijven op 9 februari jl. over duurzaam inkopen heeft uitgebracht en mijn reactie van 30 maart jl. daarop. In deze reactie is aangegeven op welke wijze de regeldruk waar mogelijk verder is en nog zal worden terug gebracht.

Alvorens in te gaan op uw advies merk ik op dat het aantal criteriadocumenten in juni vorig jaar is terug gebracht van 83 naar 45, waardoor de administratieve lasten aanmerkelijk zijn terug gelopen. Ook is daarna inmiddels twee maal over duurzaam inkopen overlegd met de vaste Kamercommissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer over respectievelijk de tweede en derde Voortgangsrapportage Duurzaam Inkopen. Daarbij is gebleken dat het beleid in grote lijnen kan rekenen op de instemming van de Commissie. Naar aanleiding van het laatste overleg, op 11 februari jl., is onder meer aangegeven dat, indien de huidige criteriadocumenten leiden tot onnodig hoge kosten, deze documenten met voorrang zullen worden

bijgesteld. Ook op deze wijze worden de administratieve lasten waar nodig verder terug gebracht.

**Directoraat-Generaal
Milieu**
Programmadirectie
Duurzaam Inkopen

Definitie administratieve lasten

Uw Adviescollege is van mening dat de lasten van duurzaam inkopen voor het bedrijfsleven vallen onder de definitie van administratieve lasten. Daarom zijn op mijn verzoek in bijgevoegd onderzoek door SIRA Consulting B.V. deze lasten in beeld gebracht.

Datum
1 juni 2010

U adviseert daarnaast om de gevolgen voor interbestuurlijke lasten in beeld te brengen. Uiteraard realiseer ik mij dat overheden in een aantal gevallen kosten moeten maken om een beleid t.a.v. duurzaam inkopen vorm te geven en te implementeren. De afspraken over duurzaam inkopen zijn op basis van vrijwilligheid gemaakt. Niemand is verplicht om mee te doen. Deze afspraken om duurzaam in te kopen zijn gemaakt zowel in het Kabinet als ook met andere overheden. Daarbij zullen overheden naar ik aanneem, hebben afgewogen dat de voordelen (zoals duurzamer producten, een beter imago, maar mogelijk ook lagere kosten door een uniform uitgewerkte aanpak) groter zijn dan de nadelen (b.v. kennis nemen van de criteria, deze toepassen, monitoren etc.). De overall winst die wordt bereikt is een meer duurzame samenleving die anders via andere beleidsinstrumenten moet worden bereikt. Het is naar mijn opvatting niet zinvol achteraf alsnog de interbestuurlijke lasten in beeld te brengen.

Beleidsalternatieven

Bij de vraag hoe duurzaamheid bij het inkopen het beste kan worden gerealiseerd, is er voor gekozen dit te doen door duurzaamheidscriteria voor productgroepen ter beschikking te stellen en niet via koppeling aan de bedrijfsvoering.

Het rekening houden met duurzaamheid bij bedrijfsvoering kan al goed op een andere manier worden ingevuld, namelijk via de vrijwillige instrumenten die horen bij maatschappelijk verantwoord ondernemen (MVO). Er is bewust voor gekozen geen dwingende afspraken te maken met het bedrijfsleven, maar via instrumenten die vrijwillig worden toegepast, te proberen het bedrijfsleven uit eigen beweging aan MVO te laten doen.

Overigens garandeert een duurzame bedrijfsvoering op zich niet dat er ook duurzame producten worden geleverd. Het is zeer wel denkbaar dat een bedrijf een duurzame bedrijfsvoering heeft (zeker eng gedefinieerd), maar een niet duurzaam product levert (dat b.v. bepaalde ongewenste stoffen bevat, dat bij gebruik veel CO₂ uitstoot, met kinderarbeid elders is gemaakt etc.).

Het streven is erop gericht dat het Nederlands beleid zoveel mogelijk in de pas zal lopen met Europees beleid. Dat wil niet zeggen dat Nederland moet wachten tot de lidstaten en Brussel zelf zo ver zijn. Nederland ambieert juist ook een voorloperrol in Europa. Daarbij wordt er uiteraard op ingezet dat Europa en de afzonderlijke lidstaten Nederland qua methodiek van duurzaam inkopen volgen.

Uitvoeringsalternatieven

Allereerst is van belang op te merken dat intensief met het bedrijfsleven wordt samengewerkt om tot een zo pragmatisch mogelijke manier van duurzaam inkopen te komen. Ter illustratie daarvan wijs ik u op mijn eerder genoemde en bijgevoegde reactie op het advies van de Commissie Regeldruk Bedrijven. Uw College stelt dat bij de huidige aanpak bedrijven bij iedere transactie informatie moeten verstrekken over de duurzaamheid van het product.

Uiteraard is het wenselijk dat informatie door leveranciers niet meer dan één keer aan de overheid hoeft te worden verschaft. Ik zal dan ook onderzoeken of het mogelijk is aan te sluiten bij het initiatief van het ministerie van Economische Zaken om voor aanbestedingen een register te ontwikkelen teneinde deze

eenmalige aanlevering te realiseren. Overigens is het niet juist dat bij de huidige aanpak bedrijven bij iedere transactie informatie moeten verstrekken over de duurzaamheid van het product. Er zijn zeer veel productgroepen waar weliswaar inhoudelijke eisen zijn opgenomen, maar waar geen enkel bewijs wordt geëist. Dat is in de meeste gevallen eerst aan de orde als een inkopende overheid twijfelt aan de milieukwaliteit van het geleverde product. Slechts in een enkel geval worden eisen gesteld aan bewijsvoering vooraf.

De vier door uw College geschetste situaties zullen zich dan ook doorgaans niet voordoen. De situatie dat een bedrijf een juridische procedure begint, lijkt dan ook vrijwel niet te zullen voorkomen. De situatie andersom is veel eerder te verwachten: een inkopende overheid krijgt niet geleverd wat hij vraagt en begint (terecht) een juridische procedure.

Uw College noemt een aantal mogelijkheden om de uitvoeringslasten te beperken.

Het bijhouden van een (nieuw) register van producten lijkt een zeer omslachtige procedure. Nadrukkelijk is niet gekozen voor (honderdduizenden) aparte producten, maar voor productgroepen. Nadat er aanvankelijk sprake was van 83 productgroepen, is dat aantal op het verzoek van het bedrijfsleven aanmerkelijk teruggebracht tot 45. Maar ook het registreren van productgroepen is lastig. Immers de markt zou al snel aan VROM om registratie vragen, met als gevolg dat VROM zou moeten checken of de claims terecht zijn. Er is bewust voor gekozen dat niet te doen, maar e.e.a. aan de markt zelf over te laten. Verder zijn lijsten in de praktijk zeer snel achterhaald omdat er nieuwe eisen en situaties zijn. Het systeem van eigen verklaringen, zoals door u aangedragen, is bij uitstek een systeem dat in de bestaande criteriadocumenten voor duurzaam inkopen vrijwel altijd als bewijsmiddel wordt gehanteerd. Op deze wijze worden de lasten van informatieverplichting in de praktijk reeds veelal tot een minimum beperkt.

De Marktplaats duurzaam inkopen blijkt overigens in de praktijk niet goed te werken. Er staat maar een zeer beperkt aantal bedrijven op deze site. Het opschalen van de lijst en het controleren daarvan lijkt een onbegonnen zaak die een zeer grote belasting met zich zou brengen. Ook geldt dat het publiceren van een negatieve lijst die zou kunnen voortvloeien uit zo'n grootschalige controle eveneens niet mogelijk is, ook al omdat waterdichte bewijsvoering praktisch gesproken, zeker bij zulke grote aantallen, onmogelijk is.

Ik meen daarnaast dat het niet op mijn weg ligt een lijst op te stellen met bedrijven die niet voldoen aan de duurzaamheidsaspecten. Immers dat zou betekenen dat de suggestie bestaat dat alle bedrijven die aangeven te voldoen aan de criteria door mij worden getoetst. Dat is niet het geval. Voor zover er twijfels zijn, ligt verificatie op de weg van de individuele inkopende overheid die twijfelt aan een specifieke leverantie.

Hoogachtend,
de minister van Volkshuisvesting,
Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

J.C. Huizinga-Heringa

**Directoraat-Generaal
Milieu**
Programmadirectie
Duurzaam Inkopen

Datum
1 juni 2010